

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 256/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária VICTORIA, s.r.o., Stránska 3155/7, Banská Bystrica, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky „*vyplývajúceho*“ z upovedomenia č. k. IV/1 GPt 395/22/1000-10 zo 16. januára 2025 v spojení s postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici v bližšie nešpecifikovanom konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia zásady rovnosti pred zákonom podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na sťahanie len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom generálnej prokuratúry „*vyplývajúcim*“ z upovedomenia č. k. IV/1 GPt 395/22/1000-10 zo 16. januára 2025 v spojení s postupom (nečinnosťou) krajskej prokuratúry v bližšie nešpecifikovanom konaní. Navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-147/2-VYS-BB-2021 z 11. mája 2022 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci zločinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky, podľa § 352 ods. 1 a 5 Trestného zákona a zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Uznesením krajského riaditeľstva ČVS: KRP-147/2-VYS-BB-2021 zo 7. decembra 2023 bolo sťažovateľovi (a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ])

██████████ podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre tieto zločiny spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“).

3. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodla krajská prokuratúra uznesením č. k. 1 Kv 38/22/6600-37 z 12. februára 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla. Rovnako zamietla aj sťažnosť ██████████. Generálna prokuratúra následne nevyhovela sťažovateľovmu návrhu na zrušenie rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, o čom ho upovedomila prípisom č. k. IV/1 Pz 226/24/1000-5 z 26. júna 2024.

4. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že generálna prokuratúra listom č. k. IV/1 GPt 395/22/1000-10 zo 16. januára 2025 upovedomila sťažovateľa o tom, že jeho žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku («„žiadosť o odstránenie prietáhov § 210 ods. 2 Trestného poriadku“») z 18. novembra 2024) odložila, keďže v súvislosti s ňou nezistila zákonný dôvod na prijatie akýchkoľvek oparení (ďalej aj „upovedomenie“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti postupu generálnej prokuratúry „*vyplývajúcemu*“ z jej upovedomenia v spojení s postupom (nečinnosťou) krajskej prokuratúry v bližšie nešpecifikovanom konaní sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) k porušeniu zásady rovnosti došlo namietaným postupom generálnej prokuratúry a krajskej prokuratúry tým, že postupovali odlišne od veci vedenej pod sp. zn. IV/3 Pz 77/22/1000, IV/3 Pz 78/22/1000 a IV/3 Pz 79/22/1000, v ktorých mala generálna prokuratúra skonštatovať porušenie zákona pri vznesení obvinenia ██████████, ako aj ďalším verejne známym osobám, a zároveň voči týmto osobám aj zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia;

b) v označených prípadoch je s vecou sťažovateľa obdobnosť v tom, že aj v uznesení o vznesení obvinenia sťažovateľovi je potrebné konštatovať neurčitosť, nezrozumiteľnosť, zmätočnosť a nepreskúmateľnosť skutkovej vety skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, keďže vyšetrovateľ krajského riaditeľstva nešpecifikoval okolnosti, za ktorých malo dôjsť k spáchaniu skutku. Generálna prokuratúra zvolila v prípade sťažovateľa úplne odlišný postup, čím porušila zásadu jeho rovnakého postavenia pred zákonom a znevýhodnila ho, v nadväznosti na čo došlo aj k odopretiu spravodlivosti;

c) opis skutku, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, nezodpovedá znakom skutkovej podstaty dotknutého trestného činu, keďže skutok neobsahuje opis jeho pojmových znakov, t. j. uznesenie o začatí trestného stíhania neobsahuje náležitosti podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku;

d) uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práv označených v bode 1 tohto uznesenia postupom generálnej prokuratúry „*vyplývajúcim*“ z jej upovedomenia v spojení s nečinnosťou krajskej prokuratúry v (ústavnej sťažnosti) bližšie nešpecifikovanom konaní.

7. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že v zmysle návrhu na rozhodnutie, t. j. podľa petitu ústavnej sťažnosti, sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia práv postupom generálnej prokuratúry v súvislosti s posúdením jeho žiadosti podanej podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku v upovedomení generálnej prokuratúry. Na druhej strane v rámci opisu skutkového stavu (v ústavnej sťažnosti) predmetné upovedomenie nespomína. Poukazuje na iné rozhodnutia vydané v rámci dotknutého trestného konania (pozri bod 3 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd ustálil predmet predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle petitu ústavnej sťažnosti, ktorým je spravidla viazaný [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Vo vzťahu k uvedenému rezumuje, že je ním upovedomenie generálnej prokuratúry, resp. jej postup pri rozhodovaní o sťažovateľovej žiadosti podanej podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku z 18. novembra 2024 v súvislosti s trestnou vecou vedenou krajským riaditeľstvom pod ČVS: KRP-147/2-VYS-BB-2021 a krajskou prokuratúrou pod sp. zn. 1 Kv 38/22/6600. Predmetnou žiadosťou sťažovateľ atakoval postup prokurátora krajskej prokuratúry vykonávajúceho dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní v označenej trestnej veci, ktorý po tom, ako bol do dozorového spisu krajskej prokuratúry doručený návrh na zastavenie trestného stíhania, resp. na zrušenie obvinenia, podľa sťažovateľa nekonal v súlade s rozhodovacou praxou generálnej prokuratúry v obdobných veciach (vyplýva z upovedomenia, pozn.).

8. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku žiadosť o odstránenie prierahov alebo iných nedostatkov v postupe prokurátora pri vykonávaní jeho pôsobnosti v prípravnom konaní vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry; ak žiadosť smeruje proti prokurátorovi generálnej prokuratúry, vybavuje ju generálny prokurátor. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť. Žiadosti podľa § 210 ods. 1 a 2 Trestného poriadku ústavný súd považuje za účinné právne prostriedky, ktoré zákon priznáva sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv v prípravnom konaní.

10. Ústavný súd v nadväznosti na už popísané skutočnosti uvádza, že pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný postup krajskej prokuratúry, existencia konkrétnych orgánov verejnej moci, ktorých právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, robí ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti

namietaného porušenia základných práv (postupom krajskej prokuratúry) takou, na prerokovanie o ktorej nemá právomoc, čo bolo dôvodom na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane judikuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). Okrem už uvedeného ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré je v štádiu prípravného konania, možno aj prípadné protiústavné procesné nedostatky („vady“) napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi.

12. V okolnostiach prerokúvanej veci je potrebné osobitne zvýrazniť, že sťažovateľom je namietané trestné konanie v štádiu prípravného konania. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti atakuje nedostatky spojené s opisom skutku a v nadväznosti na to nedostatok zákonom stanovených náležitostí uznesenia o začatí trestného stíhania, ako aj uznesenia o vznesení obvinenia a odklon od rozhodovacej praxe, t. j. namieta nezákonné trestné stíhanie.

13. Ústavný súd zotrváva na svojej ustálenej judikatúre, že sťažovateľ sa môže aj v ďalšom priebehu konania domáhať nápravy svojho prípadného nezákonného trestného stíhania (nesplňajúceho požiadavky na trestné stíhanie spôsobom, ktorý ustanoví zákon) na podklade tých istých alebo aj ďalších argumentov, či už uplatňovaním práva na obhajobu alebo iných jednotlivých komponentov práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, a to nielen v aktuálnom štádiu prípravného trestného konania, ale aj v prípade, ak by trestné konanie dospelo do jeho ďalších štádií (m. m. I. ÚS 278/2024, I. ÚS 563/2024).

14. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu